

sobota, 02.12.2023

Dziś wspomnienie Świętej Blanki Kastylijskiej

Blanka, zwana niekiedy Kastylijską, przyszła na świat w Palencji (Hiszpania) w roku 1188 jako córka króla Kastylii, Alfonsa IX, i Eleonory Angielskiej. W wieku zaledwie 11 lat została zaręczona z Ludwikiem, delfinem (następcą tronu) Francji. Ślub odbył się w Port-mont, w Normandii, 23 maja 1200 roku. Blanka miała wówczas 12 lat. Jako małżonka dała Ludwikowi VIII, królowi Francji, syna - św. Ludwika IX, który został po ojcu królem Francji. Wychowywana w duchu szczerej i głębokiej religijności, Blanka umiała tę żywą wiarę zaszcześcić w sercu swojego dziecka. Do Ludwika miała kiedyś powiedzieć: "Synu, wiesz, jak bardzo cię miłuję. Ale wierz mi, że wolałabym widzieć cię na marach, niż w grzechu ciężkim". Z żarliwą pobożnością łączyła przedziwny dar rządzenia. To ona zachęciła syna, aby podjął wojnę z Anglikami, a północną Francję uwolnił od ich uciążliwej okupacji. Kiedy w roku 1223 jej mąż został królem Francji, Blanka została królową. Po trzech latach, w 1226 r., jej mąż umarł i wówczas Blanka została regentką w zastępstwie małoletniego Ludwika, który liczył zaledwie 3 lata. Powstał wtedy bunt panów, którzy nie chcieli, aby rządziła nimi "cudzoziemka". Na czele buntu stanął książę Bretanii, Mauclerc, który chciał przejąć władzę. Blanka zręczną dyplomacją pozyskała sobie część panów, a z drugą częścią rozprawiła się orężnie. Kiedy w roku 1234 objął rządy jej syn, Ludwik IX, wspierała go swoim doświadczeniem i radą. W czasie wyprawy krzyżowej, która skończyła się niepowodzeniem (1248-1252), ponownie rządy we Francji w czasie nieobecności św. Ludwika objęła Blanka. Zdołała uspokoić panów, którzy usiłowali skorzystać z okazji i zaczęli wszczynać rozruchy. Udało się jej nawet dołączyć na zawsze do korony francuskiej Langwedocję. Cierpiąc od dłuższego czasu na chorobę serca, pożegnała ziemię dla nieba 26 lub 27 listopada 1252 roku. Pochowano ją w opactwie Mauboisson, które sama ufundowała. Prosiła, by pochowano ją w habicie cysterki, który już od roku nosiła. Na wiadomość o śmierci matki św. Ludwik natychmiast powrócił z Ziemi Świętej do Francji. Blanka od początku odbierała chwałę ołtarzy, mimo że kult jej nie był nigdy oficjalnie zatwierdzony. Nie figuruje jeszcze dotąd w Martyrologium Rzymskim. Jednak Bibliotheca Sanctorum podaje jej żywot i umieszcza ją wśród świętych Pańskich. Jej doroczną pamiątkę obchodzi się 2 grudnia. Serce Blanki przechowywane jest w opactwie Lys koło Melun, dokąd przeniesiono je 13 marca 1253 roku. Źródła: <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/12-02c.php3> https://pl.wikipedia.org/wiki/Blanka_Kastylijska